

Prečo sa stále ponáhľame?

Napísal Oľga

Piatok, 23 Apríl 2010 12:29

Keď som včera vystupovala z vlaku, predou mnou šla pomalým krokom stará babka. Ponáhľala som sa a nevedela som ju predbehnúť. Vytáčala ma do nepríčetnosti. Vtedy som sa zarazila a povedala som si: "Kam sa ja vlastne ponáhľam?"

Ozvali sa vo mne výčitky svedomia, že som sa v duchu nahnevala na babku, ktorá nemôže za svoju rýchlosť. Celý život pracovala, aby sa aj moja generácia mala dobre. Možno veľa vytrpela. Ale všetko trpezlivo zniesla. A ja som netrpezlivá a malicherná...

A to všetko len preto, aby som bola o 10 minút skôr doma. Tých pár minút aj tak premrhám na internete na Facebooku alebo pri telke, namiesto toho, že by sa porozprávala osobne s manželom, s deťmi, s vnúčatkám, s priateľom, alebo dokonca aj s touto babkou.

Alibisticky to zhodím na dobu, v ktorej žijeme. Všetci sa hrozne ponáhľame. A večer zistíme, že sme zase toho veľa nestihli. Priateľ môj, neseď toľko pri počítači - berie z teba energiu, pozitívny pokoj, ktorý by si mohol využiť na niečo iné a krajšie vo svojom živote, máš okolo ľudí, ktorí možno túžia po tvojom úsmeve a dobrom slove, rozdávaj sa, ty na to máš určite...

Prečo sa stále ponáhľame?

Napísal Oľga

Piatok, 23 Apríl 2010 12:29

Frustrovaní, rozlietaní, unavení životom si ľahneme a zaspíme spánkom nepokojných, máme ťažké sny, nemôžeme spať vstávame a od závislosti znovu zapíname počítač, ktorý nám úplne nabúral život - zapri sa a nezapínaj ho, radšej sa pomodli...

Popri známých frázach: "Ako sa máš? Ako žiješ? Ako rodina?" sa nám do slovnej zásoby vtesnalo: "Strašne sa ponáhľam, nemám čas!". Tak máme veľa práce, že nestíhame nič, na nič nemáme čas, behom niečo hodíme do úst a to je celý náš rozbehaný deň...

Cez sms si vyznávame lásku, komunikujeme cez chat a facebook. Cez to face si ani nemáme koľkokrát čo povedať, lebo nás trápia účty, kariéra. A popri tom už neostáva čas na Boha, modlitbu...

V schránkach sa nám hromadia maily, lebo "nemáme čas odpísať", na polici sa kopia knihy, lebo "nemáme čas čítať", nevieme ako vonia príroda, lebo "nemáme čas k nej pričuchnúť". Ved aj v prírode je náš milostivý Boh a tam ho vidíme najviac - spievajúce vtáky, voňajúce kvetiny atď...

Robíme veľa fotografií, ale už si ich ani neprezeráme. Napálime ich na CD a tým to skončilo. Počítače máme plné mp3-jek, ale nemáme prehľad, čo je to vlastne za hudbu. Množstvo televíznych kanálov, ktoré dávajú naraz veci, ktoré chceme vidieť a hneváme sa, že to nestíhame. Namiesto zábavy stres. Stále si kontrolujeme mobil, či nám niekto nevolal. Vypnúť mobil? Ved' môžeme zmeškať dôležitý hovor!

Takto a podobne si ničíme svoj život, márnime dni, ktoré nám pomedzi prsty utekajú... Stále chceme viac stihnúť a darí sa nám menej.

Prečo sa stále ponáhľame?

Napísal Oľga
Piatok, 23 Apríl 2010 12:29

Ale dokedy to vydržíme?

Možno venujeme priveľa času veciam, ktoré si to nezaslúžia.

Preto, priateľ môj **SPOMAL' svoj život**, lebo chcem, aby si bol zdravý, šťastný a keď sa niekedy stretneme, aby si mal vždy úsmev pre mňa, podanie priateľskej ruky, slovo, ktoré mi pomôže prekonať môj bôl a samozrejme vedieť, že mám priateľa, ktorý mi je vždy na blízku a vie ma potešiť hlavne slovom, je určite viac ako počítač, facebook, televízia...

Žijeme hrozne rýchlo, máme skoro všetko a napriek tomu sa okolo nás kopia nešťastní ľudia. Náš život je nekvalitný. Priemerná dĺžka života sa pomaly predlžuje, no jeho kvalita je čím ďalej tým viac nevýrazná.

Nevieme sa zastaviť a uvedomiť si hodnotu vecí. Ale ja viem, že ty svoje dary, ktoré si dostal od Boha vieš zúročiť, využiť a aj použiť, preto som rád, že mám práve teba za priateľa - nech je POKOJ A DOBRO vždy medzi nami...

Prestávame si vážiť krásne veci, kvôli ktorým sa oplatí žiť - a žiť sa oplatí hlavne pre Boha, pre rodinu, známych a v neposlednom rade za dobrých priateľov...

Moja maminka má 83 rokov. V živote nebola v zahraničí, nemá mobil, pozerá len dva televízne kanály a počúva jednu stanicu na svojom starom tranzistore. A napriek tomu mi minule povedala, že prežíva krásny život.

Má množstvo spomienok, ktoré jej vyvolávajú úsmev na tvári. Vie sa tešiť z pekného dňa, z vône dreva, s ktorým celý život pracovala, zo svojich vnúchat, pravnuciat, na ktoré je pyšná. Žila ťažký život ale váži si ho. To my dnes nevieme. A tak máme infarkty už v päťdesiatke, kopu rakoviny a depresíí.

Prečo sa stále ponáhľame?

Napísal Oľga

Piatok, 23 Apríl 2010 12:29

A možno by stačilo spomaliť. Tvrdenie, že sa to nedá, neobstojí. Sú ľudia, ktorí to dokážu a ja chcem, aby si bol jeden s nich preto prijmi tento dlhý môj mail s láskou a pochopením, že mi na tebe záleží "drahý môj priateľ"!!!! Zamyslime sa, koľko času venujeme nepodstatným veciam. Skúsme si vypnúť mobil, počítač. Porozprávať sa a niečo si prečítať. Snáď si uvedomíš svoj rýchly život včas, aby si spomalil...

A ozaj, skoro som zabudla - zbytočne sa nehnevaj na starých pomalých ľudí, ktorí si vážia zvyšok života a zbytočne sa neponáhľajú za smrťou tak ako my!

S láskou...

tvoja priateľka Oľga